

blindgyder om, at de 7 år er noget, man kan finde i en konvention, er simpelt hen demagogi af værste skuffe, og det er noget . . . – ja, det er ikke så godt, det er faktisk temmelig ubehageligt.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes jo egentlig, hr. Poul Qvist Jørgensen på udmærket vis får understreget over for den undrende danske befolkning, hvad det er for et niveau, man fører debatten om indfødsret på, og jeg synes egentlig, det er dybt beskæmmende for det danske folkestyre, at man ikke kan stille et spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører på det her område, uden at man skal blive svinet til.

Men det er det, vi ser i debatter ude i forsamlingshuse rundt i landet, og det er det, vi ser her i Folketinget.

Jeg kommer på ganske rolig vis op på talerstolen, stiller et spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører og skal bagefter overfaldes af den socialdemokratiske ordfører.

Jeg synes, det er interessant, at det er den måde, man ønsker at føre debatten på, og jeg håber, at man rundt i landet finder ud af, hvad det er for et niveau, som hr. Poul Qvist Jørgensen sikkert med et flertal her i Folketinget bag sig ønsker at føre indfødsretsdebatten på.

Jeg tror på, at den danske befolkning ønsker niveauet for denne debat højnet og så også få en debat, hvor man kan diskutere, hvor man kan stille spørgsmål til hinanden, og hvor det er legitimt at rejse forskellige spørgsmål uden at skulle blive dænget til med den måde at argumentere på, som hr. Poul Qvist Jørgensen gør sig skyldig i her under dagens debat.

Svend Aage Jensby (V):

Jeg vil starte med at takke justitsministeren for en, synes jeg, udførlig besvarelse af den forespørgsel, som SF har stillet, og som tager sit udgangspunkt i Østersørådets menneskeretskommissærs rapport.

Nu er rapporten velkendt for partiernes ordførere, eller det gik jeg i hvert fald ud fra at den var, og ministeren har i sin besvarelse kommenteret de anbefalinger, der er omtalt i rapporten. Jeg kan i det store hele erklære mig enig i ministerens kommentarer, og derfor vil jeg ikke stå og gentage rapportens anbefalinger.

Dét at søge om et andet lands statsborgerskab er normalt en vidtrækkende beslutning for

ansøgeren, for der ligger vel heri for ansøgeren en vis form for distance til det land, han eller hun er født og opvokset i, og som den pågældende grundlæggende har hørt til, og et ønske om at opnå en nærmere, herunder juridisk, tilknytning til det land og det lands befolkning, hvis statsborgerskab man nu søger at opnå.

Det er Venstres grundlæggende synspunkt, at de mennesker, der tager denne vidtrækkende beslutning, som afgørende hovedregel må antages at nære et reelt ønske om at tilpasse sig det danske samfund og leve efter de normer, der gælder her.

Det er også Venstres opfattelse, at sådanne mennesker kan være en berigelse kulturelt eller på andre måder for det danske samfund. Det gælder, hvad enten det er en ung amerikansk pige, der f.eks. skal giftes med en dansk mand, hun har mødt i en israelsk kibbutz, eller en hvilken som helst anden.

På den anden side er det tilsvarende en vigtig afgørelse, når vi fra dansk side tildeler en fremmed vores statsborgerskab, fordi der heri ligger en gestus, der indebærer, at den pågældende for fremtiden helt og fuldt bliver betragtet som dansk. Den pågældende opnår diplomatisk status og valgret, mulighed for højt betroede stillinger i vores samfund, også stillinger, som kan give adgang til yderst fortrolige informationer, og der ligger i det, at uanset hvor grov en forbrydelse der måtte være tale om, herunder f.eks. deltagelse i terrorvirksomhed eller spionage mod danske interesser, vil den pågældende aldrig kunne udvises. Derfor er den beslutning, Folketinget tager tre gange hvert år, af vidtrækkende betydning.

Det er vel også derfor, at beslutningen om at meddele statsborgerskab ved en naturalisation ifølge grundloven er henlagt til Folketinget. Det er alene Folketingets suveræne afgørelse, om og under hvilke betingelser indfødsret skal meddeles. Jeg ser heri den vægt, forfatningen lægger på dette spørgsmål.

Det ligger også fast, at spørgsmålet om meddelelse af dansk indfødsret er et nationalt anliggende, men når jeg siger det, er det ikke i disharmoni med første pind i forslaget til vedtagelse, at vi selvfølgelig skal leve op til de henstillinger og vedtagelser, der internationalt er vedtaget. Sådant skal det efter Venstres mening fortsat være.

Det, jeg her har sagt, fører mig naturligt til at sige noget om de principper, der så efter Ven-